

РЕШЕНИЕ

№ 102

гр. Пловдив, 03.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Христо Ив. Крачолов

Членове: Иван Хр. Ранчев
Веселин Г. Ганев

при участието на секретаря Нина Б. Стоянова
в присъствието на прокурора Марина Вангелова Белчева (АП-Пловдив)
като разгледа докладваното от Иван Хр. Ранчев Наказателно дело за
възобновяване № 20215000600498 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано на основание чл.424, ал.1, вр. чл.422, ал.1, т.5 НПК по искане на осъдената Л.К.К., чрез защитника ѝ – адв. Р.Д. от АК – П. за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 1941/2019 г., по което е постановена Присъда от 09.03.2020 г. на Районен съд – Пловдив.

С присъдата подс. Л.К.К. е призната за виновна в извършването на престъпление по чл.286, ал.1 от НК и на основание чл.54, ал.1 от НК е осъдена на 1 година лишаване от свобода, което съобразно чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС да се изтърпи при първоначален „Общ“ режим.

На основание чл.68, ал.1 от НК, съдът е постановил да се изтърпи отделно и изцяло наказанието от 8 месеца „Лишаване от свобода“ по НОХД № 436/2002г. по описа на Районен съд – Пловдив, което съобразно чл.57, ал.1,

т.3 от ЗИНЗС да стане при първоначален „Общ“ режим.

Срещу присъдата е подадена жалба от подс. К., като с Решение № 260109/12.04.2021г. по ВНОХД № 921/2020г. на Окръжен съд – Пловдив същата е потвърдена и последното е окончателно.

В отправеното искане до ВКС се твърди на първо място, че съдебното производство пред първоинстанционния и въззивния съд е протекло при условията на чл.269, ал.3 от НПК, без участието на подсъдимата, която е узнала за постановения съдебен акт едва при влизането ѝ от Р. Г. в Р. Б., когато е била задържана. Затова се счита, че са налице основанията на чл.423, ал.1 от НПК за възобновяване на наказателното производство по искане на задочно осъденото лице за отмяна на постановената присъда и да се върне делото за ново разглеждане от друг съдебен състав.

На второ място се посочва, че ако искането не бъде уважено на горепосоченото основание, тогава следва делото да се изпрати на Апелативен съд – Пловдив, който да се произнесе за наличието на предпоставките на чл.422, ал.1, т.5 от НПК. По този повод се твърди, че в хода на разглеждане на делото пред първата и въззивната инстанция са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и е наложено явно несправедливо наказание – касационни основания за възобновяването на наказателното производство по чл. 348, ал.1, т.2 и т.3 от НПК. Съдът неправилно е кредитирал единствено и само показанията на свидетелите, посочени от страна на обвинението като не е направил никакви усилия, за да събере доказателства за проверка на твърденията на осъдената К. в жалбата до Главния прокурор, в която изтъква, че спрямо нея е бил упражнен натиск от страна на П., за да прехвърли недвижимия си имот. В този смисъл е нарушен принципа за равнопоставеност на страните в процеса, тъй като самата подсъдима не е могла да упражни ефективно правото си на защита, поради отсъствието ѝ от страната. Твърди се, че неправилно и в нарушение на правилата за родовата подсъдност делото било разгледано от ПРС вместо от СРС. Накрая се излагат и доводи за явна несправедливост на наказанието, поради несъобразяване с обществената опасност на деянието и на дееца, които не са високи, предвид на добрите характеристични данни, възрастта на осъдената, продължителния период на разглеждане на делото и нейното

недобро здравословно състояние. В тази връзка се иска при условията на алтернативност да се възобнови производството по делото, като се отмени присъдата и делото да се върне за ново разглеждане на първоинстанционния съд или алтернативно да се намали наказанието.

Отправено е особено искане по чл.243, ал.2 от НПК за спиране изпълнение на наказанията лишаване от свобода по влезлите в законна сила присъди, което с Определение № 146/06.08.2021г. по н.д. № 719/2021г. на II н.о. на ВКС е оставено без уважение.

С Решение № 60141/30.09.2021г. по н.д. № 719/2021г. на II н.о. на ВКС е оставено без уважение искането на осъдената К. за възобновяване на наказателното производство на основание чл.423, ал.1 от НПК и делото е изпратено по компетентност на ПАС за произнасяне по искането за възобновяване на наказателното производство по повод на визираните основания в чл. 422, ал.1, т.5 от НПК.

Осъдената Л.К. се явява лично и с адв. Д., като заявяват, че поддържат искането си по изложените в него съображения.

Представителят на АП - Пловдив, намира искането за възобновяване за неоснователно и моли съда да го остави без уважение.

Пловдивският апелативен съд, след като взе предвид изложените в искането доводи, съобрази становищата на страните и извърши проверка за правилността на постановената и влязла в законна сила присъда, намира за установено следното:

Искането на осъдената Л.К. е частично основателно.

На първо място, липсват допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.348, ал.1, т.2, вр. ал.3 от НПК при проведеното двуинстанционно производство, както и в постановените съдебни актове.

Не се установяват процесуални нарушения в съдопроизводствените действия от районния съд, който в рамките на проведеното съдебно следствие е уважил повечето от доказателствени искания на защитата.

В мотивите към присъдата, фактическата обстановка е възприета за установена, въз основа на по-голямата част от показанията на разпитаните на досъдебното и съдебно производство свидетели – С.П., Т.А., Г.П., В.П., С.С., Л.З., М.С.Ц., М.П., Б.Г., П.Н., както и на прочетените пред друг състав на съда по реда на чл.279, ал.1, т.2 от НПК обяснения на подсъдимата. Допуснат е до разпит на съдебното следствие като свидетел и бившият съпруг на подсъдимата - С.И.. Правилно са кредитирани с нужното доверие показанията на разпитаните свидетели, частично обясненията на подсъдимата, заключението на изготвената графическа експертиза, писмени доказателства и доказателствени средства, които са обсъдени в нужната пълнота и взаимовръзка.

Не отговаря на действителността и твърдението на защитника, че от първоинстанционния съд не са били положени усилия за изясняване верността на твърденията на подсъдимата да е била заплашвана и принудена от братя П. да им продаде имота си. Напротив, при многократните отлагания на делото съдебният състав се е опитал да осигури разпита като свидетели на всички, посочени от К. лица при предходното разглеждане на делото с нейно участие, от които е открит само С.С., но и в неговите показания не се съдържа информация, че пред него подсъдимата е споменавала за осъществяване на подобна принуда от описаните в жалбата до главния прокурор извършители, т.е. очевидно същата не отговаря на обективната истина.

Обсъдена е обективната и субективна съставомерност на вмененото срещу подсъдимата К. престъпление по чл.286, ал.1 от НК, за което са изложени пространни мотиви.

Не отговаря на действителността и твърдението, че решението на въззивния съд не е съобразено с изискванията на чл. 339 от НПК, защото в него са обсъдени инкриминираните деяние, даден е отговор на основните доводи във въззивната жалба, както и защо не се възприемат.

По отношение на доводите за допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като не са спазени правилата за родовата подсъдност, защото делото е разгледано от ПРС вместо от СРС, очевидно защитата не е запозната с произнасянето в тази насока на ВКС с Определение № 36/23.03.2018г. по

На второ място, що се отнася до наложеното наказание лишаване от свобода на подсъдимата К., настоящият състав намира, че същото е завишено и явно несправедливо, като не отговаря на целите по чл. 36 НК.

За престъплението по чл.286, ал.1 от НК е предвидено наказание от 1 до 8 години лишаване от свобода.

При индивидуализацията на наказанието, както първата инстанция, така и въззивният съд са отчели наличните по делото смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства за подсъдимата К.. Неправилно обаче редовните съдебни инстанции не са приложили разпоредбата на чл. 55 НК за осъденото лице и то не поради наличието многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, а заради изключителното по своя характер такова - прекомерната продължителност на протеклия наказателен процес.

В конкретния казус процесуалните рамки на досъдебното, първоинстанционните и въззивни съдебни производства надхвърлят приетите за съответни на разумния срок по чл. 6, т. 1 от ЕКПЧ, респ. чл.22, ал.1 от НПК. За тази преценка винаги се отчитат фактическата и правна сложност на делото, поведението на участниците в производството, ролята на решаващия в съответната фаза орган и грижата, положена от него за разглеждане на делото. Практиката на ЕСПЧ приема за допустима, обичайна продължителност от около две години на отделна инстанция, а в зависимост от обема и сложността се достига до оправдаващо, разбирането на „разумен срок“ общо развитие на дело от осем години^[1].

В тази връзка е подценена ролята на изминалия твърде дълъг период от момента на извършване на инкриминираното деяние на 17.04.2006г. Безспорно, органите на досъдебното и съдебно производство са положили сериозни усилия за събирането на различни доказателствени материали, било то служебно или по искане на страните, но те са били дължими и необходими за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото. Също така е вярно и това, че подсъдимата с поведението след първоначалното разглеждане на делото пред софийския съд, в продължение на години не е могла да бъде установена на територията на страната, което е

наложило да се събират постоянно данни, с оглед на по-нататъшното разглеждане на делото по реда на задочното производство.

Но ако се разгледат по-прецизно всички материали за провежданото цялостно наказателно производство, не може да не направи впечатление обстоятелството, че не се касае за изясняването на престъпна дейност, отличаваща се със сериозна фактическа и правна сложност.

Въпреки това, досъдебното производство, след образуването му на 05.03.2007г. е протекло в СРП в рамките на 2 години и 6 месеца. Първоначалното производство пред СРС по НОХД № 12076/2009г. с участието на подсъдимата, след образуването му на 27.09.2009г. е проведено за около 3 години, като е приключило на 31.10.2012г. с оправдателна за нея присъда. След повече от 2 години, в условията на задочно производство е произнесено на 23.02.2015г. отменително решение по ВНОХД № 56/2015г. на СГС. Повторното първоинстанционно производство пред СРС, след образуването му на 25.02.2015г. е протекло безуспешно в рамките на още 3 години, като е завършило на 15.02.2015г. с отвод на съдията – докладчик. Накрая делото е изпратено от ВКС по компетентност на ПРС, като на 16.03.2018 г. е образувано НОХД № 1941/2018г. и е проведено третото по ред първоинстанционно разглеждане на делото, приключило с осъдителна присъда на 09.03.2020г. Последната е била отново обект на въззивен контрол, приключил с решение от 12.04.2021г. по ВНОХД № 921/2020г. на ПОС, няколко дни преди да изтече 15 годишния срок на абсолютната давност за наказателно преследване за разглежданото престъпно посегателство.

Затова и настоящият състав приема, че е налице изключително смекчаващо отговорността обстоятелство по отношение на осъдената Л.К., а именно - прекомерната продължителност на двуфазния наказателен процес, като наказанието лишаване от свобода спрямо нея за престъплението по чл.286, ал.1 от НК, следва да бъде определено под най-ниския предел, с оглед нормата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК и като вид компенсация за неизпълнението на държавата да осигури правосъдие в разумен срок. И тъй като наложеното наказание на осъденото лице се явява явно несправедливо по смисъла на чл. 348, ал.5, т.1 от НПК, трябва да бъде намалено от 1 година на 6 месеца, без това да обуславя промяна на преценения първоначален „Общ“ режим по чл.

57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС.

Законосъобразно, на основание чл.68, ал.1 от НК, съдът е постановил да се изтърпи отделно и изцяло наказанието от 8 месеца „Лишаване от свобода“ по НОХД № 436/2002г. по описа на Районен съд – Пловдив, което да стане отново при първоначален „Общ“ режим.

С оглед на гореизложеното, доводите за нарушение на процесуалния закон, за разлика от тези за наложено явно несправедливо наказание се явяват неоснователни, поради което и искането за възобновяване на наказателното производство от осъдената Л.К. следва да бъде частично уважено единствено спрямо определения размер на лишаването от свобода.

Водим от изложените съображения, Пловдивския апелативен съд на основание чл. 424, ал.1, вр. чл. 425, ал.1, т.4, вр. чл. 348, ал.5, т.1 от НПК,

[\[1\]](#) Вж. Р. № 2/18.03.2021г. по н.д. № 687/2020г. на III н.о. на ВКС.

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ по реда на възобновяването Решение № 260109/12.04.2021г. по ВНОХД № 921/2020г. на Окръжен съд – Пловдив, като на основание чл. 55, ал.1, т.1 от НК намалява наложеното на осъдената Л.К.К.. наказание „Лишаване от свобода“ от 1 година на 6 месеца.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____